

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobkyně

Městská část Praha - Čakovice

se sídlem nám. 25. března 121, Praha 9

zastoupena advokátem Mgr. Ivanem Chytilým

se sídlem Maiselova 38/15, Praha 1

proti

žalovanému

Magistrát hlavního města Prahy

se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

za účasti osoby zúčastněné

České šterkopísky spol. s r.o., IČ: 27584534

se sídlem Cukrovarská 34, Praha 9

zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Uherkem

se sídlem Jandova 208/8, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2011, sp. zn.: S-MHMP
908352/2011/OST/NeVo

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2011, sp. zn.: S-MHMP 908352/2011/OST/NeVo, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.826,-Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Ivana Chytila, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jako nepřípustné její odvolání proti rozhodnutí odboru výstavby a územního rozhodování Úřadu městské části Praha 18 ze dne 27. 5. 2011, č.j. MC18/124-9/2011/OVÚR/KI, jímž rozhodl o umístění stavby nazvané „Míchací centrum Letňany – dočasná stavba, Praha 18“ na pozemcích parc. č. 756/1 – ostatní plocha, 763/25 – ostatní plocha, 766/3 – zastavěná plocha a nádvoří a technická infrastruktura na pozemcích parc. č. 760/6 – zastavěná plocha a nádvoří, 756/1 – ostatní plocha, 756/108 – ostatní plocha, 760/5 – zastavěná plocha a nádvoří, vše v k. ú. Letňany.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

2. V podané žalobě žalobkyně jako zásadní žalobní námitku uvedla odejmutí práva vystupovat ve správním řízení v postavení účastníka, čímž bylo porušeno její veřejné subjektivní právo na ochranu zájmů jejích občanů, konkrétně právo na zdraví, kvalitu životního prostředí i možnosti využívat nemovitosti.
3. Žalobkyně nesouhlasila s právním posouzením účastenství dle § 85 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění rozhodném (dále jen „stavební zákon“) správními orgány. Zdůraznila, že stavbou může být přímo dotčena, neboť ze závěru zjišťovacího řízení ze dne 13. 10. 2010 vyplývá, že stavba bude mít nepříznivý vliv na své okolí z hlediska mj. dopravní obslužnosti, ovzduší, klimatu, překročení imisního limitu prachovými částicemi. Poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008 č.j. 1 As 16/2008-48 a ze dne 19. 6. 2009, č.j. 5 As 67/2008-111, když z nich vyplývá, že kritéria pro určení okruhu účastníků v případě stavby, která může mít vliv na široké okolí, nelze limitovat pouze stanovením odstupové hranice, tedy i tím, že nejedná o bezprostřední sousedství pozemků.
4. Dále namítala nepřezkoumatelnost odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť z něj nelze zjistit, na základě jakých úvah a konkrétních hodnocení dospěl žalovaný ke svému závěru o nepřípustnosti podaného odvolání.
5. Nesouhlasila s tím, že žalovaný se nezabýval jejími odvolacími námitkami, které směřovaly proti povolení stavby.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

6. Na závěr poukázala na nesprávné parcelní číslo pozemku par. č. 756/1 v žalobou napadeném rozhodnutí, neboť správně měl být uveden pozemek parc. č. 756/112, což je podstatná vada řízení, která má za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
7. Žalobkyně navrhla soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí jakož i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí je územním rozhodnutím, kterým stavební úřad stavbu toliko umístil a nikoli povolil.
9. K právnímu posouzení věci uvedl, že žalobkyně nesprávně ze svého subjektivního veřejného práva na ochranu zájmů občanů dovodila svou aktivní legitimaci v územním řízení. Odkázal na § 85 stavebního zákona, kterým byl určen okruh účastníků územního řízení. Zdůraznil, že v daném správním řízení je obcí, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn, hl. m. Praha. Podle § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona jsou účastníky řízení také osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis. Ve vztahu k městským částem je tímto zvláštním předpisem zákon č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze ve znění rozhodném (dále jen „zákon o hl. m. Praze“). Přičemž podle § 18 odst. 1 písm. h) zákona o hl. m. Praze mají městské části oprávnění vystupovat jako účastník územního řízení v těch řízeních, v nichž se vydává územní rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu v území městské části. Posuzovaná stavba však byla umístěna jen v území Městské části Praha 18.
10. Nesouhlasil s tím, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo přímo dotčeno vlastnické či jiné věcné právo žalobkyně k sousedním stavbám nebo sousedním pozemkům atd. Navíc uvedl, že nejbližší ke stavbě cca 100 m je pozemek ve správě žalobkyně parc. č. 1204 k. ú. Čakovice, což je neudržívaný lesík. Dalším nejbližším pozemkem cca 200 m s obdobným právním režimem je pozemek parc. č. 1203/1 k. ú. Čakovice. Tyto pozemky však od stavby odděluje i stavba dráhy. Proto již s ohledem na charakter těchto pozemků nelze dotčení vlastnických práv žalobkyně stavbou ani předpokládat.
11. Připustil, že pozemek parcelní číslo 756/1 k. ú. Letňany, uvedený v územním rozhodnutí ze dne 27. 5. 2011, byl nesprávný. Z tohoto pozemku došlo totiž k vydělení pozemku parc. č. 756/112 k. ú. Letňany, který je v současné době pozemkem pod umístěnou stavbou. Jedná se o malé pochybení bez vlivu na určitost územního rozhodnutí a účastníci řízení jím nemohli být uvedeni v omyl. Podotkl, že v mezidobí stavební úřad vydal rozhodnutí ze dne 13. 4. 2012 pod č.j. MC 18/276-2/2012/OVUR/KI, kterým tuto zřejmou nesprávnost opravil.
12. S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 18/2011-85, odmítl námitku nevypořádání se s odvolacími námitkami směřujícími proti správnosti územního rozhodnutí.
13. Závěrem zdůraznil, že ze spisového materiálu nebylo zjištěno, že by se žalobkyně přihlásila jako účastník řízení, pokusila se zúčastnit ústního jednání či že by postupovala v územním řízení v souladu s § 89 odst. 3 stavebního zákona, i když bylo v územním řízení doručováno vyvěšením na úřední desce.
14. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.
15. Osoba zúčastněná na řízení se ve věci vyjádřila podáním ze dne 13. 7. 2012 pouze tak, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné nařízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

16. Žalobkyně v replice ze dne 20. 7. 2012 uvedla, že se v odvolání dovolávala přiznání postavení účastníka ve správním řízení. Jelikož žalovaný posuzoval pouze včasnost a přípustnost jejího odvolání, dospěl k nesprávnému závěru, že žalobkyně není účastníkem územního řízení.
17. Ohledně definice přímého dotčení sousedních nemovitostí stavbou dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j.: 1 As 16/2008-52, neboť zde Nejvyšší správní soud judikoval, že přímým dotčením sousedních nemovitostí je i jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu, např. velkoskladům. Veškeré tyto skutečnosti žalobkyně tvrdila již v odvolání. Poukázala na to, že stavba má být vzdálená maximálně 160 m od bytových domů v Litavské ulici/ulice Ke stadionu, 190 m od sportovně rekreačního areálu, 308 m od objektu mateřské školy. V této souvislosti poukázala na nálezy Ústavního soudu publikovaný pod č. 96/2000 Sb., v němž bylo konstatováno, že sousedním pozemkem není pouze pozemek mající společnou hranici s pozemkem, na které má být stavba realizována, nýbrž je třeba sousedství chápat širěji, když účinky stavby se neprojevují jen v hranicích stavebního pozemku.
18. Uvedla, že pojem „sousední pozemek“ není ve stavebním zákoně přímo definován, ale správní judikatura jej chápe nejen jako bezprostředně sousedící pozemek, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 67/2008-111, nálezy ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 19/99, který obsah tohoto pojmu změnil tak, že sousedem může být v řízení podle stavebního zákona kdokoliv, a to i velmi vzdálený soused.

III.

Obsah správního spisu

19. Dne 28. 2. 2011 osoba zúčastněná na řízení podala žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Míchací centrum Letňany – dočasná stavba, Praha 18 – Letňany“. K umístění stavby byly navrženy pozemky parcelní čísla 756/1, 763/25, 766/3, 760/6, 756/108, 760/5, vše v k. ú. Letňany, obec Praha 18 – Letňany.
20. Dne 27. 5. 2011 bylo stavebním úřadem vydáno rozhodnutí o umístění stavby. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že územní řízení bylo řádně zahájeno dne 8. 4. 2011 a oznámeno všem dotčeným orgánům a známým účastníkům řízení. Stavební úřad vymezil okruh účastníků řízení podle § 85 stavebního zákona tak, že jeho účastníky jsou žadatel, tj. osoba zúčastněná na řízení a obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn, tj. Hl. m. Praha zastoupená útvarem rozvoje hlavního města Prahy. Dále s poukazem na § 85 odst. 2 písm. a), b) stavebního zákona konstatoval, že dalšími účastníky řízení jsou vlastníci pozemků a staveb, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn a osoby, jejichž vlastnické a jiné věcné právo k sousedním stavbám nebo pozemkům může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Což v tomto správním řízení byla společnost AVIA, a.s. Dále s ohledem na § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona a § 18 odst. 1 písm. h) zákona o hl. m. Praze byla účastníkem toho územního řízení i Městská část Praha 18, neboť na jejím území bylo územní rozhodnutí vydáno. Stavební úřad s poukazem na výsledky zjišťovacího řízení, z nichž vyplynul zanedbatelný nárůst dopravy v souvislosti se stavbou, odmítl námítky Městské části Praha 18 ohledně zvýšení intenzity těžké nákladní dopravy a zatížení exhalacemi a hlukem. Zdůraznil, že stavba je v souladu s územním plánem sídelního útvaru Hl. m. Prahy a respektuje omezení vyplývající z právních předpisů chránících veřejné zájmy, neboť příslušné správní orgány na úseku péče o životní prostředí, posuzování vlivu na životní prostředí, ochrany veřejného zdraví a požární ochrany

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

vyslovily se stavbou souhlas. Rovněž konstatoval, že stavba ohledně limitů škodlivých exhalací, hluku, tepla, otřesů, vibrací, prachu, zápachu apod. je v souladu s článkem 13 odst. 3 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu v Hl. m. Praze, ve znění rozhodném. Když veškeré příslušné orgány na úseku péče o životní prostředí a ochranu veřejného zdraví vyslovily se stavbou souhlas. Taktéž stavba splňuje požadavky na ochranu veřejného zdraví a životního prostředí, neboť součástí návrhu jsou i opatření k minimalizaci prašnosti a hlučnosti.

21. Z rozdělovníku uvedeného v zápatí rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že rozhodnutí bylo zasláno účastníkům řízení, a to osobě zúčastněné na řízení, Hl. m. Praze zastoupené útvarům rozvoje hl. m. Prahy a Městské části Praha 18.
22. Žalobkyně podáním ze dne 10. 6. 2011 oznámila, že je účastníkem územního řízení ve smyslu § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“), neboť stavba je na hranici katastru žalobkyně a negativní externality spojené se stavbou budou mít dopad především na její obyvatele. Dovídala tak dotčení svých práv stavbou, proto zároveň podala odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu. Konkrétně namítala, že provozem stavby dojde k navýšení hlučnosti a počtu prachových částic, což bude mít nepříznivý dopad na zdraví předškolních a školních dětí, když mateřská škola je vzdálena od stavby jen 308 m a škola 458 m. Sportovní a rekreační soubor s otevřeným koupalištěm, rekreační plochou a tenisovými kurty je vzdálen 130 m od stavby. I v tomto případě dojde ke zvýšení hluku a prachu, což zhorší kvalitu odpočinku a komfort rekreantů. Nejbližší rekreační pozemky žalobkyně se nacházejí ve vzdálenosti menší než 100 m od stavby. Jedná se o pozemky, které slouží k aktivnímu odpočinku, tudíž stavbou dojde k jejich znehodnocení vlivem navýšení hlučnosti a prachu.
23. O odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, v němž se zabýval otázkou, zda bylo odvolání žalobkyně dle § 92 správního řádu přípustné. S poukazem na § 85 stavebního řádu ve spojení se zákonem o Hl. m. Praze dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje ani jednu z podmínek účastnictví v posuzovaném územním řízení, když se nejedná o městskou část, na jejímž území se vydává územní rozhodnutí, neboť pozemky, na nichž byla umístěna stavba, přímo nesousedí s pozemky a stavbami ve vlastnictví žalobkyně, resp. akustické i rozptylové studie prokázaly, že pozemky a stavby žalobkyně nemohou být stavbou přímo dotčeny.

IV.

Řízení před Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 6. 2016, č.j. 5 A 24/2012-64 výrokem I. zrušil žalobou napadené rozhodnutí a výrokem II. přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení. Zdejší soud spatřoval v postupu žalovaného zásadní procesní vadu řízení spočívající v tom, že nevydal dle § 28 odst. 1 správního řádu usnesení o tom, zda osoba tvrdící své účastnictví je účastníkem řízení, či nikoli.

V.

Řízení před Nejvyšším správním soudem

25. Ke kasační stížnosti žalovaného a osoby zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud zrušil svým rozsudkem ze dne 11. 5. 2017, č.j. 4 As 155/2016-44 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2016, č.j. 5 A 24/2012-64 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že usnesení o tom, zda osoba je, či není

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

účastníkem řízení dle § 28 odst. 1 správního řádu, nelze vydat, jestliže již bylo rozhodnuto ve věci samé. Rozhodným je přitom okamžik vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně, nikoli nabytí právní moci. Po vydání rozhodnutí ve věci samé správním orgánem I. stupně se může opomenutý účastník bránit podáním odvolání, přičemž odvolací správní orgán bude muset v první řadě řešit námitku, že správní orgán I. stupně nejednal s odvolatelem jako s účastníkem řízení. Odvolací správní orgán tudíž posoudí splnění podmínek pro účastenství odvolatele v řízení a dospěje k závěru, že je odvolání nepřipustné, nebo o odvolání meritorně rozhodne. Vzhledem k tomu Nejvyšší správní soud uzavřel, že žalovaný postupoval procesně správně, když odvolání žalobkyně zamítl jako nepřipustné, jestliže došel k závěru, že žalobkyně ve skutečnosti účastníkem řízení nebyla.

26. Vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu byl zdejší soud při novém projednání věci vázán [§ 110 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“)].

VI.

Posouzení žaloby

27. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
28. Žaloba je důvodná.
29. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
30. Podle § 85 odst. 1 písm. a), b) stavebního zákona účastníky územního řízení jsou
- a) žadatel,
 - b) obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn.
31. Podle § 85 odst. 2 písm. a), b), c), d) stavebního zákona účastníky územního řízení dále jsou
- a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě, nejde-li o případ uvedený v písmenu d),
 - b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno,
 - c) osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis,
 - d) společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu; v případě, že společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu nemá právní subjektivitu, vlastník, jehož spoluvlastnický podíl na společných částech domu činí více než jednu polovinu.
32. Podstatou sporu je otázka účastenství žalobkyně v řízení o umístění stavby nazvané „Míchací centrum Letňany – dočasná stavba, Praha 18“ na pozemcích parc. č. 756/1, 763/25, 766/3 a technické infrastruktury na pozemcích parc. č. 760/6, 756/1, 756/108, 760/5, vše v k. ú. Letňany.

33. Účastenství v územním řízení je upraveno taxativním výčtem účastníků v § 85 stavebního zákona. Ze správního spisu vyplývá a žalobkyně nerozporuje, že není obcí, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn [§ 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona]; což je Hlavní město Praha. Taktéž žalobkyně nesplňuje definici osoby, které by svědčilo účastenství na základě zvláštního právního předpisu [§ 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona ve spojení s § 18 odst. 1 písm. h) zákona o Hl. m. Praze]; což je Městská část Praha 18. V případě žalobkyně tedy přichází v úvahu toliko účastenství dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, které je založeno na možnosti přímého dotčení vlastnického práva nebo jiného věcného práva k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich umístěných v důsledku vydaného územního rozhodnutí. Soud poukazuje na výklad § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona zaujatý v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č.j. 2 As 3/2016-54 v bodě [20]: „Rozhodující je tedy posouzení, zda stěžovatel je vlastníkem sousedních pozemků a zda může být jeho vlastnické právo územním rozhodnutím přímo dotčeno, přičemž je nutné zdůraznit, že ústavně konformním výkladem citovaného ustanovení je pouze výklad extenzivní (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04).“
34. Předpoklady účastenství dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona shrnul Nejvyšší správní soud v bodech [21] až [23] rozhodnutí ze dne 25. 5. 2016, č.j. 2 As 3/2016-54: „[21] První předpoklad je třeba vykládat v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, tak, že sousedním pozemkem není pouze pozemek mající společnou hranici s pozemkem, na kterém má být stavba realizována (tzv. mezující pozemek), nýbrž je sousedství třeba chápat širěji, neboť účinky stavby se neprojevují jen v hranicích stavebního pozemku. Sousední nemovitostí se rozumí i pozemek, který s plánovanou stavbou bezprostředně nesousedí, ba dokonce může být od stavby i značně vzdálen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 As 57/2014 – 41).

[22] Druhým předpokladem pro naplnění definice účastníka řízení je potence plánované stavby přímo se dotknout vlastnického práva či jiného práva stěžovatele k pozemku nebo stavbě. Vymezení okruhu účastníků územního řízení vyžaduje s ohledem na konkrétní okolnosti případu komplexní posouzení situace v území a zohlednění nejrůznějších vlivů, neboť v úvahu přichází u vlastníků sousedních staveb a pozemků dotčení nejrůznějšího druhu. K přímému dotčení může dojít zejména v důsledku imisí. Těmi se obecně rozumí „výkon vlastnického práva, kterým se s ohledem na konkrétní okolnosti neoprávněně zasahuje do cizího vlastnického práva nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům“ a typicky spočívají v dotčení hlukem, prachem, pachem, kouřem, světlem či vodou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013 - 25, publ. pod č. 2932/2013 Sb. NSS). Jakkoli Nejvyšší správní soud obecně uznává nutnost stanovit určitý limit pro vymezení okruhu účastníků řízení, vyloučení osob z okruhu možných účastníků řízení nelze ospravedlnit zásadou hospodárnosti či procesní ekonomie (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 – 111, publ. pod č. 2029/2010 Sb. NSS).

[23] Podmínkou účastenství přitom není, aby bylo vyhověno věcným námitkám, ale postačuje pouhá možnost dotčení práva. Teprve v rámci věcného posouzení mají stavební úřady zkoumat reálnost zásahu do práv účastníka. Účastenství ob stojí samo o sobě, bez toho, aby následně muselo vést k rozhodnutí pro účastníka příznivému. S postavením osoby jakožto účastníka řízení jsou totiž spojena významná procesní práva, především právo nahlížet do spisu, vyjadřovat se k věci, činit důkazní návrhy, být přítomen ústnímu jednání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 – 68, publ. pod č. 1787/2009 Sb. NSS). K

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

účastenství v řízení zpravidla postačí pouze tvrzení skutečností dokládajících dotčení na vlastnickém či jiném právu, přičemž prokázání opaku je povinností správního orgánu (již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 12/2008 – 63). Z ústavního požadavku extenzivního výkladu § 85 stavebního zákona dovodila právní doktrína, že „zpravidla je třeba při posuzování otázky účastenství v územním řízení vycházet z toho, že územní řízení by mělo být do značné míry otevřené, posuzování účastenství v řízení by mělo být spíše extenzivní, tj. v pochybnostech je třeba s vlastníkem jakékoli nemovitosti, u níž přichází v úvahu konkrétní dotčení, zacházet jako s účastníkem podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. To platí tím spíše, pokud se vlastník takové nemovitosti sám přihlásí a domáhá se účastenství na základě konkrétních tvrzení o dotčení svých práv k nemovitosti“ (POTĚŠIL, L. a kol.: Stavební zákon. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014).“.

35. Rovněž soud poukazuje na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č.j. 7 As 17/2013-25, která zní: „I. Vymezení okruhu účastníků územního řízení (§ 85 stavebního zákona z roku 2006) vyžaduje s ohledem na konkrétní okolnosti případu komplexní posouzení situace v území a zohlednění nejrůznějších vlivů, neboť v úvahu přichází u vlastníků sousedních staveb a pozemků dotčení nejrůznějšího druhu.“.
36. Soud si je vědom, že se Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 25. 5. 2016, č.j. 2 As 3/2016-54, zabýval přezkumem usnesení správního orgánu, v němž bylo rozhodnuto o účastenství opominutého účastníka. Nicméně má soud za to, že výše uvedené judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu lze bezesporu vztáhnout i na daný případ, byť zde žalovaný rozhodoval o účastenství žalobkyně v rámci odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby. Přesto však byl žalovaný i v tomto případě povinen prvotně řešit otázku účastenství žalobkyně v územním řízení. Přičemž Nejvyšší správní soud ohledně rozhodnutí o účastenství dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona zejména akcentoval nezbytnost provedení komplexní a přesvědčivé úvahy ze strany správního orgánu tak, aby bylo zcela jasné, na základě jakých konkrétních důvodů dospěl správní orgán k názoru, že osobu domáhající se postavení účastníka v územním řízení do řízení nepřipustí.
37. Žalobkyně nárok na účastenství v územním řízení odvozovala od přímého dotčení svého práva spravovat nemovitosti. Konkrétní dotčení spatřovala v navýšení hluchnosti a počtu prachových částic v ovzduší v důsledku provozu míchacího centra, což nepříznivě ovlivní zdraví dětí navštěvujících mateřskou školu vzdálenou 308 metrů a základní školu vzdálenou 458 metrů od stavebního záměru a rovněž hygienické podmínky těchto zařízení. Rovněž odvozovala své přímé dotčení od toho, že hluk a prach ze stavebního záměru znehodnotí rekreační pozemky žalobkyně, které jsou vzdálené méně jak 100 metrů od stavebního záměru, a rovněž 130 metrů vzdálený Sportovní a rekreační soubor zahrnující otevřené koupaliště, rekreační plochy a tenisové kurty.
38. Tedy žalobkyně dostatečně konkrétním způsobem specifikovala, jaké její věcné právo k pozemkům a stavbám nacházejících se v blízkosti stavebního záměru by mohlo být dotčeno a v čem přímé dotčení spatřuje. Žalovaný však k otázce potencionálního přímého dotčení práv žalobkyně uvedl toliko, že pozemky a stavby žalobkyně přímo nesousedí se stavebním záměrem, čímž nemohou být stavebním záměrem přímo dotčeny. V této souvislosti bez dalšího pouze odkázal na akustickou a rozptylovou studii. Takováto zcela obecná úvaha o nepřipuštění žalobkyně jako účastníka do územního řízení nemůže s ohledem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu obstát, neboť ji nelze považovat za podrobnou, přesvědčivou a tudíž ani za přezkoumatelnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

39. Na tvrzení žalobkyně o přímém dotčení reagoval žalovaný toliko odkazem na studie. Pouhý odkaz na odborné studie nepovažuje však soud za dostatečný pro učinění závěru o nemožnosti dotčení práv žalobkyně. Akustická a rozptylová studie přitom ani nejsou součástí předloženého správního spisu, přestože jejich existence vyplývá ze spisového materiálu, konkrétně ze závěru zjišťovacího řízení odboru ochrany prostředí, Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 13. 10. 2010 a z dokumentace k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby z října 2010. Jiné úvahy žalovaného o potencionálním přímém dotčení práv žalobkyně nejsou v žalobou napadeném rozhodnutí obsaženy. Takovéto odůvodnění rozhodnutí tedy nelze považovat za řádné, neboť z něj není patrné, z jakých konkrétních závěrů obsažených ve studiích žalovaný vycházel, jaké z nich sám učinil závěry ve vztahu k žalobkyni a především z jakých důvodů nemohou být práva žalobkyně přímo dotčena. Pro úplnost soud konstatuje, že na str. 2 žalobou napadeného rozhodnutí jsou vypočteny závěry akustické a rozptylové studie svědčící v prospěch závěru, že žalobkyně není účastníkem řízení. Tyto závěry jsou však toliko přepisem vyjádření stavebníka, tedy osoby zúčastněné na řízení, nejedná se o závěry učiněné žalovaným, a nelze z nich proto bez dalšího vycházet.
40. Současně soud upozorňuje, že ani samotná skutečnost, že pozemky a stavby žalobkyně přímo nesousedí s pozemky, na nichž má být stavební záměr umístěn, nemůže bez dalšího při posouzení účastenství žalobkyně obstát. Soud poukazuje na závěry Ústavního soudu obsažené v nálezu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, dle kterého pojem sousední pozemek či stavba ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona není omezen pouze na tzv. sousedy mezující, kteří mají společnou hranici, nýbrž i na vzdálenější sousedy, tzv. nemezující. Taktéž soud připomíná výše citované body [21] a [23] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č.j. 2 As 3/2016-54, kde bylo konstatováno, že sousedním pozemkem se rozumí i pozemek, který s plánovanou stavbou bezprostředně nesousedí, případně je od ní i značně vzdálen. Přičemž k tomu, aby osobě svědčilo postavení účastníka v územním řízení, postačuje i jen pouhá možnost dotčení jejího vlastnického práva.
41. Dále k tvrzením žalovaného, která jsou obsažena v jeho vyjádření k žalobě a ve kterých uvádí důvody nepřipuštění žalobkyně jako účastníka do územního řízení, soud poukazuje na to, že vyjádření k žalobě nemůže nahradit řádné odůvodnění napadeného rozhodnutí (k tomu srov. ustálenou judikaturu správních soudů, například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2009, č.j. 3 Ads 123/2008-79 nebo ze dne 23. 3. 2017, č.j. 9 Ads 135/2016-29).
42. Vzhledem k uvedenému soud uzavírá, že v žalobou napadeném rozhodnutí absentuje řádná a přesvědčivá úvaha žalovaného o tom, z jakých důvodů žalobkyně není účastníkem územního řízení, a soud proto došel k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
43. S přihlédnutím k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů se soud nemůže blíže vyjádřit k dalším žalobním námitkám žalobkyně.

VII.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

44. Na základě výše uvedených skutečností soud bez jednání žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

45. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, soud jí proto přiznal náklady řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za následující úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, replika ze dne 20. 7. 2012 a vyjádření ke kasační stížnosti), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby před 1. 1. 2013 činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky v rozhodném znění) a po 1. 1. 2013 částku 3.100,- Kč dle citované vyhlášky, tj. za přípravu a převzetí zastoupení, sepsání žaloby a vyjádření učiněné do 1. 1. 2013 jsou náklady tvořeny $3 \times 2.100,- \text{ Kč} = 6.300,- \text{ Kč}$, třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. $3 \times 300,- \text{ Kč} = 900,- \text{ Kč}$ a DPH ve výši 1.512,- Kč. Dále za vyjádření ke kasační stížnosti, tj. úkon učiněný po 1. 1. 2013 jsou náklady tvořeny $1 \times 3.100,- \text{ Kč}$, jednou paušální částkou ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění) a DPH ve výši 714,- Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 15.826,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Ivana Chytila.
46. Výrok o nákladech řízení pod bodem III. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 5 s.ř.s. , neboť osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, k tomu ale v dané věci nedošlo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. února 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

JUDr. Eva Pechová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.